सीताहरण नाटकनां गायनो.

રચનાર

ઠા૦ દામોદર રતનસી સોમાણી.

ગીતી.

ભવજલથી તરનારી, અનઘ કથનમાંય છે મોક્ષકારી;
આનંદિત નેણોને, લીલા શ્રીરામની નીરખિકારી.

મુંબઈ:

ઓરિએન્ટલ છાપખાનામાં છાપ્યું.

સંવત ૧૯૩૮. સને ૧૮૮૨.

કિંમત ૧ આનો.

सीताहरणना गायनो.

कळावंतनीओ गाय छे. (ईश्वर स्तुति.)

પદ.

આનંદ કંદ, તું ઇશ અભીનંદન,
પ્રથમ પરમ પ્રિતે તુજ પદ વંદન—આનંદ.
તુજ ગુણ ગણ કેમ વરણી શકાએ,
કવી મતી ગતી અતીશે હારી જાએ—આનંદ.
લીલા તારી વીશ્વથી ન્યારી,
કોણ કળે તુજ શકિત છે ભારી—આનંદ.
અંતરજામી અવીચળ ધામી,
તુજ રચનામાં નહી કંઇ ખામી—આનંદ.

दशरथनी सभामां कळावंतनीए गायेलुं गायन.

પદ.

હે કર કર્મ ઘણું સરવેથી, તુંજને સરજ્યું કરવાનું,
એવા ઉત્તમ કર્મ આચરે તેથી થશે ભવ તરવાનું.—ટેક.
સર્વ અંગ સાચવવા તારે ઉદયમે ઉદર ભરવાનું,
સેવાથી સૃજનાર રીઝવે ફરી ન પડે ભવ ફરવાનું.—હે કર.

પ્રિતીવડે પરમારથ કરજે અંતે એજ ઉગરવાનું,
પાણી તરશ્યાજનને પાજે દેજે ચરવણ ચરવાનું;
દીન દેખીને દાન આપજે ખરૂં પુણ્ય નહી ખરવાનું,
કહે છોટમ બહુ પુણ્ય કરે તો હામ મળે શુભ કરવાનું.—હે કર.
(છોટમકૃત કિર્તનમાળા.)

जनकपुरीमां जनारा ब्राह्मणो गाता आवे छे.

લાવણી.

બધા—ચાલો ચાલો સઉ હીંમતે આગળ નહી તો જશો ચળી,
પેહલો—નહી આવું હું આગળ ભાઇ રાક્ષશ જશે ગળી;
દોશી—સબુર બચ્ચા નહી જાતો આગળ પળમાં જશે છળી,
બધા—ભાગ લાગ્યા કે મંડપ આશે મરવા આવ્યા મળી.—

ઝુલ.

પેહેલો—નથી જોવો સ્વયંવર મારે,
બીજો—હવે જાહશ તું એકલો કયારે,
ત્રીજો—ફરી રાક્ષસ આવે છે ત્યારે,
દોશી—હાય મુઇ હું આવી કયારે, કયારે ખાંડ ખાવા ગળી.–ચાલો.

ઝુલ.

છોકરો—અરર મા મને શાંત હવે કયાં જાઉ,
લંગડો—ઓ ભગવાન તું મને કેની કયાંય સંતાઉ,
રાક્ષસ—દોડી જશો તમે સૌ કયાંય બધાને ખાંઉ,
લંગડો—ઓ રાક્ષસકાકા કે'તો નહી મને ખાંઉ,
રાક્ષસ—નહી ખાંઉ તો જાઉ શું ગળી.—ચાલો ચાલો.

राम बागमां प्रवेश करतां.

શાર્દૂલ વિક્રીડિત.

જો ખીલ્યા બટમોગરા વિવિધ, આ ગુલાબને કેતકી;
દ્રાક્ષો અંજીર શેતુરો રસ ભર્યા. અક્રોડ પસ્તાવળી;
વૃક્ષો આમૃતણાં ફળો થકી દીસે, ઝૂમી શું બેઠ્યા વળી;
દીસે રમ્ય વસંત ઋતુથકી આ, ઉદ્યાન શોભાવળી.

रामचंद्रजी बागमां मंदीर पासे जईने प्रार्थना करे छे.

ગીતી.

કેશરી વાહન શોભે, ઓપે અસી કર વિશે અતી સારી;
ખપર ગ્રહી કર બીજે, દુખ હરતી સેવકના અઘહારી.
તેથી ચરણ શીશ નામી, વંદુ ગવરી અતી હું પ્રીતેથી;
સુખકરણી, દુખહરણી, ઇચ્છા પૂરણ કર મુજ ભીતેથી.

जानकी बागमां प्रवेश करतां गाय छे.

હોરી.

ખીલ્યો વસંત બહાર,
સખી તું જો આ મનોહર બાગ ફરીને.—ખીલ્યો.
આંબેરે માંજર ઝુલી રહ્યા છે-વેલો ખીલી છે અપાર.—સખી તું
જાઇ જુઇ ચંબેલી ખીલી છે ભમર કરે છે ગુંજાર.—સખી તું

सीता मातानी प्रार्थना करे छे.

શાર્દુલવિક્રીડિત.

હે અંબે શુભ કારણી જગતની, પીડા બધી ટાળણી;
ચારે ભુજ મહી આયુદ્ધ ધરીણી, શાર્દૂલ આરોહણી;

ભક્તોને ભવતારીણી અસુરને, ખડ્ગેથી સંહારણી;
વંદુ હું પ્રીતથી સરોજ નયણી, કલ્યાણની દાયણી.

વસંતતિલકા.

છે અંગ નાજુક ગુણે બહુ ક્રોધ ધારી,
વંદુ હું દેવી મનની પુર આશ મારી;
દે સ્વામી કામ સમ સુંદર મુ સખીને,
આનંદુ જોડુ રતી કામનું નીરખીને.

रामचंद्रजीए बागमां झाडनीओथे गायेलुं गायन.

નારાચ છંદ.

ચાલ હંસની સમાન જોઈ હંસ લાજતો,
કેશરી કટીજ જોઇને ફરે છે ગાજતો.
ભમર વાંકડી કમાન સમ રૂડી શોભતી,
ચંદ્રમુખી જોઇ વાદળી આકાશે થોભતી.
નયણ દેખીને કુરંગ વનમાં ફરે નકી,
ચાપ કામદેવ કેરૂં હારી ગયું તેયકી.

रामचंद्रजी बागमां सीतानी सामुं जोइने गाय छे.

ગીતી.

કુસુમ સમાન મનોહર, રક્ત ધવલ ગાલ છે અધર લાલ;
ચક્ષુ ચળકે તારા, શોભીત ભમ્મર ખરે શશી કપાલ.
મુખડું તજે ન કાંતિ, કાળે બાળે વિટાયલું તોયે;
મણિનીજ તેજ ન છોડે, આભથકી જો છવાયલો હોય.

रामचंद्रजी सीताने जोइने गाय छे.

કુસુમવત તારી સુંદર છબી જોતાં ચીતવૃત્તિ હરી મારી;
પ્યારી મૃગનયણી.—કસુમવત તારી.
નાગ પ્રમાણે વેણી ચળકે છે;
રકત ધવળ ગાલ અધર દીસે છે.—કુસુમવત તારી.

सीताजी बागमां फुल वीणे छे, रामचंद्रजी तेनी सामुं जोइने गाय छे.

માલિની છંદ.

એનો પ્રસુન ભરથી કર એ નમે છે,
પોતાં સમાન મૃદુ પુષ્પ લઇને રમે છે;
એ રંગ લાલ શ્રમથી વધતો ગમે છે,
તેને સરોજ સમજી ભમરા ભમે છે.
કુસુમ કળી વીણંતી અંગુળી શીખીરાજે,
મૃદુલ કળી તથાપી સ્પર્શ થાતાંજ લાજે;
કમળ સમ રૂપાળો હસ્ત આરકત શોભે,
કીશલય સમજીને પુષ્પની વેલ થોભે.

सीताजी बागमां फुल वीणीने अत्रा मांडे छे राम गाय छे.

માલિની છંદ.

શીથીલ પગ પડે છે આંમના તેમનાં જે,
નીજ સખી કર પોંચે તેથકી જાય લાજે;

ફરી ફરી મુખ થોડું ફેરવીને નીહાળે,
મુજમન મૃગને એ ખેંચીને બાણ મારે.

सीताजी पुष्पनी छाबडी नाखी देछे ते वखते गाय छे.

ભેરવીની ગજલ.

મીઠી આંખ લડી મારીને કાળજ કોરીયુંરે,
કાળજ કોરીયુંરે, ચીતડું ચોરીયુંરે—મીઠી.
માધુરી મુરત સુરત રસીલી,
જીવ હરીને રાખ્યું ખાલી ખોળીયુંરે—મીઠી.
ચંદ્ર મુગુટ શીર—ચળકી રહ્યો છે,
હસ્તે સુંદર બાજુબંધની જોડીયુંરે—મીઠી.
ઇશ ન આશા મારી પુરે તો,
શી રીતે રેહેશે આ ખાલી ખોળયુંરે—મીઠી.

मंडपनी शोभामां कळावंतनीए गायेलुं गायन.

રાગ કેરબો.

જુવો જુવોરે સ્વયંવર મંડપ જાનકીનો,
મંડપ જાનકીનો, મંડપ જાનકીનો—જુવો.
તરેહ તરેહના ચિત્રો કાડી રંગી સુંદર ભીત,
મીણાકારી કામ કર્યાં છે રચના એ અદ્ભુત—જુવો.
દેશ દેશના રાજા બેઠા કરી ઉત્તમ શણગાર,
આતુરતાથી વાટ જુવે છે ચાંપ નમાવા સાર—જુવો.

सीताजी हाथीउपर बेसीने मंडपमां आवे छे कळावंतनी गाय छे.

ઢાળ ઓખાહરણનો.

મુકતા રત્ન રહ્યા શીર ઝુલી, જાણે પુષ્પ ધરે વેલ ઝુલી;
રકત રંગસ્યો મુખે બીરાજે, નીચા હાસ્યથી જોઇ જોઇ લાજે.
ડોલે મદ પુરણાં માતંગી, લાંબુ અંગ અને કેડ વંકી;
મંદ હાસ્ય કરી પદ ભરતી, પટ પાલવ લઇ સ્તન ધરતી.
પટ ઓઢણીને બાહેર ઠમકો, જાણે આભ માંહે વીજ ચમકો;
અગ્રજ નૈણીના નયણનો મટકો, નોહે પ્રેમ એ બાણનો ચટકો.

सीताजी रामचंद्रजीने वरमाळ आरोपे छे ते वखते कळावंतनीयो गाय छे.

નીજારાભર મારારે—(એ રાહ.)

શોભે છે જોડી સારીરે, રામસીતાની.—ટેક.
મરજી હતી જેવી, જનકરાજાની;
તેવી પુર્ણ કીધી ઇશે જાઉં બલીહારીરે.—રામ–શોભે છે.
કીરતિ તારી, વિશ્વમાં ચાલી;
મહાન મ્હોટા ભુપ ગયાં તારી પાસે હારીરે.—રામ–શોભે છે.
સર્વે બન્યુ છે, ઇચ્છાથી ઇશ્વરી;
કામ રતી જેવા મળ્યા છે પ્રિતમ પ્યારીરે.—રામ–શોભે છે.

राम वनमां जवानी रजा मागे छे सीता गाय छे.

નહી નહી પીયુજી એમ બોલો નહી,
વીયોગે તમારા જીવું ન અહીં—નહી.

મ્હેલે રહી સુખ ચેન કરૂં હું,
આપ સહો દુઃખ વનરે જઈ—નહી.

गंगानदीने कीनारे आवता राम सीताने कहे छे.

સખી મે તૃટ પનીયા કેસે જાઉ—(એ રાગ.)

વહાલી તું તો ચાલી ચાલી ગઇ થાકી—વહાલી.
કુસુમ સમાન મૃદુલ આ કાયા,
રવીના કીરણ સહી જાય કરમાતી—વહાલી.
તેથા પ્યારી ના કહી ત્યાં તુજને,
પણ તું ન માની દુઃખ સહેવા સાથ આવી—વહાલી.

गंगाकिनारे बेशी सीताए गायेलुं.

મંદ વાયુની લેહરો આવે, આવી દુઃખ ભુલાવે—મંદ.
જંગલ ફરતાં થાંક ચડ્યો તે, ભુલવી સુખ ઉપજાવે—મંદ.
નીરમળ નીર ભર્યું સરીતાનું, તેમાં તુરંગ ચલાવે—મંદ.
મેહેલનીમાં સુખ મળતું પીયુજી, તેથી અધીક દરશાવે—મંદ.

गंगानदीमां होडीवाळा गाना आवे छे.

જીવને સ્વાસ તણી સગાઈ.—(એ રાહ.)

હરીનાં પાંચકડાં ગાયેરે હરીને તાંટીયે વળગ્યા જાયે;
રાતું રાતું રતાળું ને બીજું રાતું ચોર,
ત્રીજું રાતુ ચોરીયું ને ચોથું વગડાનું બોર—હરીનાં.
ધોળું ધોળું કબુતર ને બીજું ધોળું રૂ,
ત્રીજું ધોળું આભલુ ને ચોથું ધોળું શું?—હરીનાં

ભરત દશરથનાં શબ પાસે આવીને.

લલીત છંદ.

અરર પ્રેમથી પાળીયો મને, દિન શીશુ પીતા ગુણ શા ગણે;
સમય આખરે ધૈર્ય ના રહે, હૃદય દુખનો ભાર ના સહે.
ફિકર મારી તો રાખિને ઘણી, સુખ કર્યા પિતા દુખને હણી;
અવગુણી શિશુ ગુણના લહે, હૃદય દુખનો ભાર ના સહે.
પ્રિતથી પાળતાં દુખ કાપતાં, જરિ દુખી થયે દુખ માનતા;
દુખ વિયોગનું જાય ના કહે, હૃદય દુખનો ભાર ના સહે;
તજિ જવું મને યોગ્ય ના પીતા, ફિકર માહરી છોડિ શું પીતા;
ધિરજ દિલમાં ના જરી રહે, હૃદય દુખનો ભાર ના સહે.
અવનિમાં હવે જીવી શું કરૂં, તમ વિયોગથી પ્રાણ ના ધરૂં;
તુજ શિશુ પિતા મર્ણને ચહે, હૃદય દુખનો ભાર ના સહે

સીતા દશરથનું મરણ સાંભળીને વિલાપ કરે છે.

ગરબી—ઓધવજી સંદેશો કેજો શામને—એ રાગ.

દુષ્ટ વિધાતા દુખની દાતા તું થઇ,
વેરણની પેંડ શું લાગી હાય જો;
પુરવ જનમના પાપનો બદલો આપવા,
ખાઇ પીઇને કરવા લાગી ઉપાય જો.—ટેક.
કયા જનમના પાપ ફળ્યા આ વારમાં,
કે શું આવ્યો પૃથ્વી કેરો અંત જો;
વન વગડામાં ધિરજ લેશ ધરાય ના,
મુઝાય જીવને આવ્યો અંગે કંપ જો.

સસરાજી વનમાં છોડી શું તમે ગયા,
દયા અમારી શું રાખી નહી લગાર જો;
કોણ ધીરજ હવે ધરાવસે છાતી મહી,
દુખ દરીયામાં તણાયાં આ વાર જો.
હું હીણ ભાગ્યી સેવા લેશ કરી નહી,
હતા મનમા તો આશાના અંબાર જો;
સસરાજી દગો દેવો તમને ઘટે નહી,
તનમાં મુકીયો ધગધગતો અંગારજો.
કૌશલ્યા માતાની શી ગતી તો થશે,
વિચારે દુખ અગ્નીમાં ઘી હોમાયજો;
ધરતી આ સઘળીરે ખાવા ધાય છે,
કાળજ કેરૂં કષ્ટ નહી ઉચારાય જો.—દુષ્ટ.

ઝુંપડીમાંથી નીકળીને રામ ઈશ્વરની સ્તુતી કરે છે.

રાગ બીભાસ.

વંદુ દીન પતી ઉદીત ઉદાર, ઉદીત ઉદાર પતી ઉદીત ઉદાર.—વંદુ.
તીમીર વિમોચન વિશ્વ વિરોચન, જન લોચન આધાર—વંદુ
પાછળથી નીજવૈરી વધીઓ, કાળો જે અંધકાર—વંદુ.
નિજ પત્ની પદ્મણીને આપ્યું, તેણે દુખ અપાર —વંદુ.
તે દેખી રવિ રક્ત થયા છે, અતિશય ક્રોધ વિકાર—વંદુ.
પ્રિયા પરાભવ દેખી કુળ ગુરૂ, કેમ ન થાય વિકાર—વંદુ.

સુવર્ણમૃગ લાવવા સીતા રામને કહે છે.

દોડો દોડો સ્વામી મૃગ લાવી દ્યો,
મારીને એ મૃગ સોનેરી ઇચ્છા પુરો મારી—દોડો.

તેના ચર્મની પ્યારા રૂડી કાંચળી મારે કરવી,
વનફેરી નીશાની ઘેરે લઇ જાવા મંચરવી—દોડો.

सीतानुं हरण थवाथी राम नदीने पुछे छे.

દોરી.

હે સરીતા વધાઇ મુને સારી, નીર આવી જો હોય પિવા પ્યારી;
કમળ જેવા અધર જેના રાતા, પુષ્પ ભાસે પડપદી મોહી જાતા.

માલિની.

(પર્વતને) પરવત વદ વે'લો જાનકી કયાં છે મારી,
ન કહિશ તો બાણે મૃતિકા થાશે તારી;
શીશ કરી તું પરે હું વ્યોમ માર્ગે ચડાવી,
મુજ કર બળ જોશે તાહરે શોક લાવી.

सिता वियोगमां राम गाय छे.

હે પ્રિયે તું જવાબ દે હાંસી ન એવી કીજીએ—ટેક.
શોક અગ્નિ પેઠી હૃદયમાં ઝટ શાન્તિ તેની કીજીએ—હે પ્રિયે.
મુખચંદ્ર તુજ જોવા યકી મમ મન ચકોર સુખી થતું,
તેની ઉપર નીર્દય થઈ અધવચ્ચ તજી નવ દીજીએ—હે પ્રિયે.
હતી આશા તુજમાં મારી તોપણ ગઇ તું કેમ પ્યારી,
કરી જખમ હૃદય કારી પછી ન છોડી દીજીએ—હે પ્રિયે.

राम जंगलमां गाय छे.

રાગ મલ્હાર.

પ્યારી મારી ગઇ તું કયારે, પ્રાણ દેહ તજી કેમ ગ્યાં રે.—પ્યારી.
નયણ વીશે નીરધાર વહે છે, બળતે હૃદયે કર હું કયાં રે.—પ્યારી.

ગજલ.

પ્રિયા મુજ પ્રાણ પ્યારીરે, ગઇ તું ક્યાંય છોડીને;
જીવનનું વૃક્ષ જે મારૂં, ગયું તે કોણ તોડીને.—પ્રિયા.
અરે તું તેજ આંખ્યોનું, ભુજાનું બળ તું મારૂં;
તોડીને પ્રેમની દોરી, ગઇ તું ક્યાંય ઉડીને.—પ્રિયા.
ચળકતું રત્ન પત્નીમાં, ભુષણ તું છે સતી કેરૂં;
અરે આરામ મુજ મનના, ગઇ તું ક્યાંય છોડીને.—પ્રિયા.
દયા કરી તું પ્રભુ આ વાર, મેળવ એ મુજ તણો આધાર;
હૈયાનો હાર એ મારો, ગયું તે કોણ તોડીને.—પ્રિયા.
જાચુ નામીને તુજને શીશ, પ્રીયાં છે ક્યાં તું કે જુંગદીશ;
ન કર બાળક ઉપર રીસ, કહું છું હસ્ત જોડીને.—પ્રિયા.

सीताजी अशोकवनमां राम वियोगमां गाय छे.

દીલ છીન લે ગયા—(એરાહ.)

સ્તવન કરૂં છું ઇશ હું નીજ હસ્ત જોડીને,
સ્વપને ન દેખાય રામ ઇચ્છે નયણ મળવાને—સ્તવન.
(સાખી.) હત ભાગ્ય અતી માહરાં, જગકર્તા તું કાપ;
શકતી સહન કરવા નથી, અસુર દુખનો તાપ;
અસુર દુખનો તાપ પ્રભુ તું કાપ દોડીને.—સ્તવન.
નયણ વેરી મારાં થયાં મૃગ મેળવવા આશ;
છુટી પડાવી પીયુ થકી માટે કરૂં તુજ નાશ;
માટે કરૂં તુજ નાશ હું નીજ હસ્તે ફોડીને.—સ્તવન

ચીત તણાતું ચાલીયું ચિંતા સાગર માંહે,
મેઘ પડે દુખડાતણો રસ્તો ન દીસે ક્યાંય;
રસ્તો ન દીસે ક્યાંય મેળવ રામ હોડાને.—સ્તવન.
ઓ પીયુ પેલે તેં કરી અતિશય મુજથી પ્રીત,
પાછળથી વીસરી જવું નહિ તુજને ઉચિત;
નહિ તુજને ઉચિત રે'વું વચન તોડાને.—સ્તવન.

सीता ईश्वर प्रार्थना करे छे.

લાવણી.

હે અખિલ બ્રહ્માંડે એક પ્રભુ તું સાચો,
ભીન્ન ભીન્ન ધરી રૂપ ખેલ રચ્યો ખાસો
વસે દેહમાં તુંજ વેદમાં તું છે,
પવન પાણીમાં તુંજ વૃક્ષમાં તું છે;
નથી તુજવીણ ખાલી ઠામ નામ તુંજ સાચું,
પુર આશ મારી તું નાથ એવું હું જાચું;
પ્રભુ નાથ વિયોગે ઘાત કરૂં હું હાથે,
દેજે ભવોભવ એજ પતિ મુજ સાથે.

सीता आशोकवनमांथी जाती वखते.

શાર્દુલવિક્રીડિત.

કો જાણે હું અભાગણી અઘ હશે, શ્યાં શ્યાં કર્યાં તે ભવે;
દહાડો રાત બળી અરે જુલમ આ, ક્યાં સુધી સહેવો હવે;
તેમાં એ દશકંઠ દુષ્ટ કુવચને, મુજને કહે જે અહીં;
દાઝેલા તનને વીછી વીષસરો, લાગે છે મુજને સહી.

લક્ષ્મણની મુર્છા વેળા રામે ગાયલું ગાયન.

વનચર વીરા વંશામણી.—(એ રાહ.)

લક્ષ્ણવંતારે લાડકા મુજ ભ્રાત પાવન,
ઉત્તર કેમ દેતો નથી શું વીચારે છે મન.—લક્ષ્ણ.
ઉદ્યાચળે રવી આથમે શેષ છોડે ભુભાર,
તોએ ન મુજને પરહરે મારા પ્રિય લગાર.—લક્ષ્ણ.
જેવુંરે જળ ગંગાતણું તેવુ નિરમળ મન,
આવે સમે કેમ મુખથી નથી વદતો વચન.—લક્ષ્ણ.
વચન સુણી તુજ ભાઇનું પ્રીતે નેત્ર ઉઘાડ,
નહીં તો મરીશ તુજ આગળે મમ જીવનહાર.—લક્ષ્ણ.

લલીત છંદ.

વદન તુજતણું મંદ તો થયું, શરીર ચાલતું શાંત થઇ ગયું;
નયણ ખોલું હું બંધ થાય તે, અરર તન તજી જીવ જાય છે.
શું મુખ લઇ હવે જાઊં હું ઘરે, અહિં તજી ખરા ભાઇને અરે;
જનની એ તણી પુછસે તીઆં, જીવન માહેરૂં ખોયું તે કીયા.
ઉત્તર શો પછી આપવો નહીં, મરણ તે થકી સારૂં તો અહીં.

રામના સૈન્યમાં વૈદ્યે ગાયેલું ગાયન.

રાગ ઈંગ્રેજી (ઓફ ઓલ્ડ લોંગસેન.)

સાંભળો કીરતી મારી કહું છું હું મોહોડેથી આજ,
આ નગરીમાં હું છું સહુથી મોટેરો વઇદરાજ.—ટેક.
બુટી મારી સહુથી સારી ખાવામાં કહેવાય,
ખાનારો જન જલદી જલદી જમપુરીમાં જાય—સાંભળો.

તાવની ઉપર દઊ ધતુરો આંબો કેડે દાંભ,
ક્બજીઆતે અફીણ ગોળી એવાં મારા કામ.—સાંભળો.
પેટ છુટેથી જમાલગોટો આપુ હું બહુવાર,
કે દુખમાંથી છુટી જાતા લાગે નહી કંઇવાર.—સાંભળો.
દાંત દુખે તો પ્લાસ્ટર મારૂં છાતી ઉપર સાર,
પેચોટી પર જુલાબ દઉં હું ભારીથી બે ચાર.—સાંભળો.
ગુંમડા ઉપર અંગ આપવો મરચાંનો બે ભાર,
ગાંડાને હું ભાંગ આપું છું દીવસમાં દસવાર.—સાંભળો.
ઓસડ મારૂં સઉથી સારૂં પ્રિતે જે જન ખાય,
એક દીવસમાં હુશીઆર થઇને જમપુરીમાં જાય.—સાંભળો.

मंदोदरी रावणने कहे छे.

દુખ કાં વોરો છો તમે પ્રાણપતી વહાલા,
જીત્યા નહી જાય એ છે શુર મતવાલા—દુખ.
સતી એ સીતાને સાથે રે લઇને,
રામને શરણે જઇ કરો કાલાવાલા.—દુખ.

बीजीवार अशोकवनमा सीता गाय छे.

પીલુ. સયાં બીદેશ ગયે.—(એ રાહ.)

પીયુજી કેમ આવ્યા નહી, દાસીની વારેરે.—પીયુ.
જોઇ જોઇ વાટ જીવું છું, વીયોગ દુખદાહ સહી.—પીયુ.

सीता अशोकवनमां रामने भेटती वखते.

મોહન રશીયા આયે બગયાંમે. (એ રાગ.)

ધન્ય ઘડી આજ પીયુજી માવ્યાંથી, સફળ આશ મુજ થઇ થઇ.—
આ પેરે આવી લીધી બચાવી, દુરદશા દુર ગઇ ગઇ.—ધન્ય.

अशोकवनमां राम गाय छे.

લાખ રૂપઈયેકી ઝુલની હમારી.—(એ રાહ.)

આજ આનંદની વરસી છે એલી.—આજ.
શત્રૂને શાશન કરી મળચી છે પ્યારી,
શિના આંનદીત કરે હર્ષ કેલી.—આજે.

માલિની છંદ.

હવે ન રાખો મન શત્રૂ શંકા, પાળો સુખે ધર્મ ધરી સ્વલંકા;
સહાયતા જેવી કરી હમારી, તેવી વધો કીરતી સદાય તારી.

સમાપ્તીએ ગીતી.

ગોબ્રાહ્મણ પર પ્રિતી, રાખી સ્વરાજ્ય કરો સુરીતિથી;
ભય રાખી ભરતાનો, સઘળી કરણી કરો સુનીતિથી.
કરશે જન જે જેવું, મળશે ફળ તેહને તરત તેવું;
નાશ થયો રાવણનો, રાજ ગયું એ અધર્મનું કેવું.

समाप्त